

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 713/2013-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S. a. s., T., zastúpenej A., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. K. K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 74/2013 zo 14. marca 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 24/2013 z 12. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S. a. s. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S. a. s., T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej A., s. r. o., Vajnorská 8/A, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. K. K., ktorou namieta porušenie svojho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 74/2013 zo 14. marca 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 24/2013 z 12. júna 2013 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka spolu s ďalšími obchodnými partnermi uzatvorili 25. júla 2007 s obchodnou spoločnosťou E. S. A., Chile, zmluvu č. CTCB-011 o dodávke a výstavbe uhoľnej elektrárne a jej spustení do prevádzky (ďalej len „zmluva“). Sťažovateľka zabezpečila svoje záväzky vyplývajúce zo zmluvy formou bankovej záruky, na základe ktorej organizačná zložka spoločnosti C., pobočka zahraničnej banky, vystavila 11. októbra 2007 záručnú listinu na sumu 14 250 221,60 USD, ktorú sa zaviazala vyplatiť obchodnej spoločnosti E. S. A. v prípade, ak sťažovateľka poruší svoje záväzky zo zmluvy, ktorej platnosť bola dodatkom č. 1 predĺžená (ďalej len „záruka 1“). Táto organizačná zložka banky tiež vystavila záručnú listinu na sumu 4 690 073,24 USD, ktorú sa zaviazala vyplatiť obchodnej spoločnosti E. S. A. v prípade, ak sťažovateľka poruší svoje záväzky vyplývajúce zo zmluvy, ktorej platnosť bola predĺžená dodatkami č. 1, 2 a 3 (ďalej len „záruka 2“). Záruka 1 mala v zmysle zmluvy zabezpečiť rozsah dodávky zo strany sťažovateľky a záruka 2 mala zabezpečiť kvalitu diela realizovaného sťažovateľkou.

Obchodná spoločnosť E. S. A. listom zo 16. októbra 2012 informovala zmluvných partnerov, teda aj sťažovateľku, že sa rozhodla uplatniť si svoje práva z bankových záruk z dôvodu nedodržania termínu získania „Provisional Acceptance Certificate of the Plant“, nedodržania finančných záväzkov voči subdodávateľom a nedodržania svojich záväzkov voči zamestnancom, čím jej vznikli bližšie nešpecifikované škody. Následne (17. októbra 2013) si obchodná spoločnosť E. S. A. uplatnila vyplatenie bankových záruk v plnej sume u obchodnej spoločnosti C., pobočke zahraničnej banky, čím podľa sťažovateľky porušila zmluvné podmienky, pretože v súlade s uzatvorenou zmluvou bola povinná svoj zámer

uplatniť si vyplatenie bankových záruk oznámiť zmluvným partnerom 30 dní pred podaním žiadosti banke.

Sťažovateľka tiež uviedla, že podľa jej názoru k porušeniu zmluvných povinností z jej strany nedošlo a ani obchodná spoločnosť E. S. A. nespochybnila porušenie zmluvných povinností zo strany sťažovateľky, ktoré boli bankovými zárukami zabezpečené.

Sťažovateľka sa na Medzinárodnom arbitrážnom súde Medzinárodnej obchodnej komory v Paríži (ďalej len „arbitrážny súd“) domáha určenia, že žiadosť obchodnej spoločnosti E. S. A. o vyplatenie bankových záruk predstavuje porušenie uzatvorenej zmluvy.

Súčasne na základe návrhu sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 26 Cb 201/2012 z 31. októbra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil obchodnej spoločnosti C., pobočke zahraničnej banky (ďalej len „odporca“), povinnosť zdržať sa poskytnutia akýchkoľvek plnení v prospech obchodnej spoločnosti E. S. A. na základe bankových záruk, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného pred arbitrážnym súdom.

Proti uzneseniu okresného súdu podali odvolanie odporca, ako aj obchodná spoločnosť E. S. A. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania podala odvolanie aj sťažovateľka. Odvolanie odporcu bolo krajským súdom odmietnuté ako oneskorene podané. Napriek tomu, že obchodná spoločnosť E. S. A. nebola podľa sťažovateľky oprávnená na podanie odvolania podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), krajský súd prerokoval ňou podané odvolanie a na jeho základe uznesením zrušil predbežné opatrenie vydané okresným súdom.

V rámci konania pred súdom prvého stupňa spoločnosť E. S. A. urobila podľa názoru sťažovateľky jediný právny úkon smerujúci k priznaniu práv účastníka konania, a to podanie označené ako „*Oznámenie o vstupe do konania*“ doručené okresnému súdu 12.

novembra 2012, ktorým sa domáhala procesného postavenia odporcu v 2. rade. Právny zástupca spoločnosti E. S. A. tiež podal sťažnosť na zákonného sudcu z dôvodu neumožnenia nahliadnutia do súdneho spisu preto, že táto spoločnosť nie je účastníkom konania. Predsedníčka okresného súdu na predmetnú sťažnosť odpovedala listom, ktorým predmetnú sťažnosť vyhodnotila ako nedôvodnú, pretože samotné oznámenie o vstupe do konania nepostačuje na získanie uvedeného procesného postavenia.

Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu 12. februára 2013 oznámila krajskému súdu svoj nesúhlas so vstupom spoločnosti E. S. A. do konania a súčasne vo vyjadrení k odvolaniu uvedenej spoločnosti uviedla, že táto nebola oprávnená na jeho podanie.

Podľa názoru sťažovateľky postup krajského súdu bol v rozpore s dispozičnou zásadou sporového konania, na základe ktorej pristúpenie ďalšieho účastníka na strane odporcu môže navrhnúť len navrhovateľ, ktorý tak nesie zodpovednosť za stanovenie okruhu účastníkov sporového konania. Krajský súd v napadnutom uznesení označil spoločnosť E. S. A. ako dotknutého účastníka na strane odporcu v zmysle § 206 ods. 1 OSP s poukazom na jeho oznámenie o vstupe do konania z 12. novembra 2012, ako aj na existenciu jeho právneho záujmu na výsledku konania. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s otázkou, na základe akého ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku považoval obchodnú spoločnosť E. S. A. za oprávnenú na podanie odvolania, keďže pojem „dotknutý účastník na strane odporcu“ Občiansky súdny poriadok nepozná a ani mu nepriznáva žiadne oprávnenia. Obchodná spoločnosť E. S. A. počas konania neurobila okrem podania doručeného okresnému súdu 12. novembra 2012 žiadny iný úkon smerujúci k tomu, aby jej bolo priznané postavenie účastníka konania, resp. vedľajšieho účastníka konania.

Podľa sťažovateľky „Navyše odvolací súd, nemohol predmetné podanie tretieho subjektu posúdiť ako vstup vedľajšieho účastníka do konania /uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 128/2010 – a argumentácia na str. 6-11 dovolania sťažovateľa zo dňa 02. 05. 2013/, a navyše bez ohľadu na tam uvedené skutočnosti, sťažovateľ vo svojom vyjadrení

odvolaciemu súdu zo dňa 31. 01. 2013 na str. 5 uviedol výslovný nesúhlas, a teda námietku so vstupom uvedenej spoločnosti do predmetného konania, a teda ak by chcel odvolací súd tento úkon spoločnosti E. posúdiť ako vstup vedľajšieho účastníka do konania, čo je v rozpore s uvedenou judikatúrou, musel procesne rozhodnúť o prípustnosti takéhoto vstupu na základe námietky sťažovateľa v predmetnom vyjadrení...

Nakoľko v danom prípade sťažovateľ označil na žalovanej strane len spoločnosť C., odvolací súd pochybil, keď konal na základe odvolania tretej osoby, ktorá účastníkom konania nebola!“.

Na základe uvedeného sťažovateľka uviedla, že podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP ak krajský súd v rámci odvolacieho konania vec prerokoval výlučne na základe odvolania spoločnosti E. S. A. a zrušil predbežné opatrenie vydané okresným súdom, došlo tak k vade konania podľa § 237 písm. e) OSP, „*nakoľko účelom tohto ustanovenia (§ 237 písm. e/ O. s. p.) je umožniť dotknutej osobe (v tomto prípade sťažovateľovi) sa dovolaním brániť proti svojvoľnému prejednávaniu a rozhodovaniu súdu v určitej veci (v danom prípade odvolacie konanie) bez toho, aby sa prejednávania a rozhodnutia veci účastník priamo domáhal (sťažovateľ sa odvolal výlučne v časti výroku o trovách konania, a odporca podal odvolanie oneskorene)“.*

Sťažovateľka proti uzneseniu krajského súdu podala v zákonom ustanovenej lehote dovolanie v rozsahu výroku, ktorým krajský súd uznesenie okresného súdu zrušil a konanie vo veci zastavil.

Prípustnosť dovolania sťažovateľka založila najmä poukázaním na § 237 písm. e) OSP, pretože sa podľa jej názoru nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Podľa sťažovateľky druhým dovolacím dôvodom je v súlade s § 237 písm. f) OSP odňatie jej možnosti konať pred súdom, ktorý sťažovateľka v sťažnosti vyvodzovala z toho, že „*V danom prípade došlo zo strany odvolacieho súdu k nesprávnej aplikácii jednoduchého práva, keď v časti výroku napadnutého dovolaním konal na základe*

odvolania spoločnosti E. S. A. bez toho, aby o jej účasti v konaní rozhodol uznesením v súlade s ust. § 92 ods. 1 a § 216 ods. 1 OSP, alebo s ust. § 93 ods. 3 OSP na základe našej námietky uvedenej vo vyjadrení sťažovateľa zo dňa 31. 01. 2013 na str. 5 vyjadrenia, keď sme výslovne namietali a vyslovili nesúhlas s účasti spoločnosti E. S. A. v tomto konaní, a teda ak chcel odvolací súd konať so spoločnosťou E. S. A. ako s vedľajším účastníkom konania na strane odporcu, mal uznesením rozhodnúť o prípustnosti takéhoto vstupu spoločnosti E. S. A. do konania na základe nesúhlasu sťažovateľa s jej vstupom do konania, čím odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom. Avšak vzhľadom na judikatúru uvedenú vyššie jej podanie si súd nemal právo vyložiť ako podanie podľa § 93 OSP, nakoľko to nijakým spôsobom nevyplývalo z obsahu tohto podania a vôle účastníka v ňom obsiahnutej.“.

Sťažovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že najvyšší súd ako súd dovolací „použil právny predpis /ktorý bližšie nešpecifikoval – nakoľko poukaz na ust. § 206 ods. 1 OSP neobstoja/, ktorý pri doterajšom rozhodovaní súdu prvého stupňa nebol použitý /viď závery súdu prvého stupňa o nepriznaní postavenia účastníka konania spoločnosti E. S. A./, a bol pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúci, nakoľko výlučne na jeho základe konal na podnet /odvolanie/ spoločnosti E. S. A.: porušil ust. § 213 ods. 2 OSP v zmysle ktorého ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili, t. j. odvolací súd mal vyzvať účastníkov konania, a teda aj sťažovateľa, aby sa vyjadrili k novej aplikácii relevantného ustanovenia OSP zakladajúceho spoločnosti E. S. A. postavenie účastníka konania /pričom toto ustanovenie z napadnutého uznesenia 1 odvolacieho súdu nijakým spôsobom nevyplýva/.“.

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol z dôvodu, že v „odvolacom konaní a ani v rozhodnutí odvolacieho súdu nedošlo k vadám uvádzaným dovolateľom, a ani k iným vadám uvedeným v ust. § 237 OSP, pretože jedinou relevantnou vadou v danej veci by bola vada týkajúca sa právomoci slovenských súdov, a táto zistená nebola, preto sa dovolací súd námietkami dovolateľa nezaoberal!“.

Podľa sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže jej dovolanie nebolo meritórne prerokované. Najvyšší súd tiež k námietke sťažovateľky týkajúcej sa procesného postavenia obchodnej spoločnosti E. S. A. poukázal na § 76 ods. 2 OSP, z ktorého však jej oprávnenie na podanie odvolania nevyplýva. Záver najvyššieho súdu o tom, že obchodná spoločnosť E. S. A. bola oprávnená na podanie odvolania bez ohľadu na to, či vystupovala v pozícii účastníka konania alebo zúčastnenej osoby, je podľa sťažovateľky arbitrárny a svojvoľný.

Z uvedeného vyplýva, že uznesením krajského súdu, ako aj uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie, vyhovel jej návrhu na nariadenie dočasného opatrenia a vydal uznesenie, ktorým vysloví:

„I. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá spoločnosti C., so sídlom Paríž vo veci organizačnej zložky: C. S. A., pobočka zahraničnej banky, so sídlom: B., zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I... povinnosť zdržať sa poskytnutia akýchkoľvek plnení v prospech spoločnosti E. S. A., Chile na základe záručných listín č. LGI07109753 na sumu 14.250.221,60 USD v znení jej dodatku a č. B200498 na sumu 4.690.073,24 USD v znení jej dodatkov vystavených jej organizačnou zložkou na území SR – C. S. A., pobočka zahraničnej banky, so sídlom: B, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I... zabezpečujúcich porušenie povinností sťažovateľa vyplývajúcich zo zmluvy o dielo č. CTCB-011 uzatvorenej dňa 25. 07. 2007 so spoločnosťou E. S. A., Chile.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky v prípade, ak dôjde zo strany spoločnosti C., so sídlom Paríž vo veci organizačnej zložky: C. S. A., pobočka zahraničnej banky, so sídlom: B., zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I... k akémukoľvek plneniu v prospech spoločnosti E. S. A., Chile na základe záručných listín č. LGI07109753 na sumu 14.250.221,60 USD v znení jej dodatku a č. B200498 na sumu 4.690.073,24 USD v znení jej

dodatkov vystavených jej organizačnou zložkou na území SR – C. S. A., pobočka zahraničnej banky, so sídlom: B., zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I..., ukladá spoločnosti C., so sídlom Paríž povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k vymáhaniu poskytnutých plnení od sťažovateľa, a/alebo tretích osôb, ktoré na seba prevzali záväzky sťažovateľa vyplývajúce z plnenia z uvedených záruk.

a to až do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutým rozhodnutiam zo dňa 14. 10. 2013 vedenej pod sp. zn. (spisová značka sťažnosti).“

Návrh na vydanie dočasného opatrenia sťažovateľka odôvodnila tým, že uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu jej bola odňatá dočasná ochrana poskytnutá súdom prvého stupňa pred nebezpečenstvom bezprostredne hroziacej ujmy vo výške takmer 19 miliónov USD, keďže odporca deklaroval „*vo svojom odvolaní v inom konaní úmysel vyplatiť plnenie z bankových záruk; pričom jej v tom podľa jej vlastného vyjadrenia zabránilo iba predbežné opatrenie vydané súdom prvého stupňa“*.

Sťažovateľka v sťažnosti tiež navrhla, aby vo veci samej ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví:

„I. Základné právo sťažovateľa spoločnosti S. a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/74/2013-469 zo dňa 14. 03. 2013 a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo 24/2013 zo dňa 12. 06. 2013 porušené boli.

II. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/74/2013-469 zo dňa 14. 03. 2013 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo 24/2013 zo dňa 12. 06. 2013 sa zrušujú a vracajú Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Krajskému súdu v Bratislave a Najvyššiemu súdu SR spoločne a nerozdielne povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom (331,13 EUR) do 10 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej

inštalácie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 378/08) ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam eventuálnych pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v pozícii navrhovateľky v konaní vedenom okresným súdom o nariadenie predbežného opatrenia proti odporcovi obchodnej spoločnosti C., pobočke zahraničnej banky. Okresný súd uznesením sp. zn. 35 Cb 201/2012 z 31. októbra 2012 rozhodol tak, že odporca je povinný zdržať sa akýchkoľvek plnení v prospech obchodnej spoločnosti E. S. A., Chile, na základe záručných listín vystavených odporcom zabezpečujúcich porušenie povinností sťažovateľky vyplývajúcich zo zmluvy, a to až do právoplatného skončenia konania v právnej veci sťažovateľky a I. proti odporcovi E. S. A. vedenej pred arbitrážnym súdom.

Proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie odporca, ktoré bolo krajským súdom posúdené ako oneskorene podané a z tohto dôvodu aj odmietnuté. Odvolaním napadla uznesenie okresného súdu aj sťažovateľka v časti rozhodnutia o trovách konania, pričom krajský súd jej odvolaniu nevyhovel. Odvolanie proti uzneseniu okresného súdu podala aj obchodná spoločnosť E. S. A., ktorej procesné postavenie a z toho vyplývajúce oprávnenie na podanie riadneho opravného prostriedku krajský súd špecifikoval ako dotknutého účastníka na strane odporcu. Na základe tohto opravného prostriedku krajský súd uznesenie okresného súdu zrušil a konanie vo veci zastavil z dôvodu nedostatku právomoci súdov Slovenskej republiky, keďže v čase podania návrhu na vydanie predbežného opatrenia už začalo konanie vo veci samej pred arbitrážnym súdom, a preto jediným orgánom

oprávneným na vydanie predbežného opatrenia bol tento súd. Problematika nedostatku právomoci súdov Slovenskej republiky nebola sťažovateľkou v sťažnosti spochybnená.

Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v tvrdení, že krajský súd, ako aj najvyšší súd porušili jej základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže krajský súd ako odvolací súd preskúmal uznesenie okresného súdu, ktoré zrušil a konanie vo veci zastavil, len na základe odvolania podaného obchodnou spoločnosťou E. S. A., ktorá nebola účastníkom konania ani vedľajším účastníkom konania, a teda na ňou podaný opravný prostriedok nemal vôbec prihliadať, a následne najvyšší súd ako dovolací súd uvedený procesný postup krajského súdu nenapravil a dovolanie podané sťažovateľkou odmietol ako procesne neprípustné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy

o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Krajský súd v relevantnej časti uznesenia k sťažovateľkou namietanej otázke procesného postavenia obchodnej spoločnosti E. S. A. uviedol:

„Uznesenie súdu prvého stupňa napadla odvolaním aj dotknutá osoba, spoločnosť E. S. A.. Jeho právne postavenie odvolací súd posúdil ako postavenie dotknutého účastníka na strane odporcu v zmysle ust. § 206 ods. 1. O. s. p. s poukazom na jeho oznámenie o vstupe do konania v zmysle jeho podania zo dňa 12. 11. 2012. Predpokladom účasti dotknutého účastníka je existencia právneho záujmu na výsledku konania, t. j., že jeho právne postavenie bude výsledkom sporu ovplyvnené. Je nesporné, že výrokom súdu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia sú priamo dotknuté práva horeuvedenej spoločnosti, teda je osobou oprávnenou na podanie odvolania.

I keď odporca podal odvolanie oneskorene, t. j. dňa 27. 11. 2012, posledný deň lehoty na podanie odvolania odporcovi uplynul dňa 26. 11. 2012, dotknutý účastník podal

odvolanie včas, dňa 26. 11. 2012, t. j. v 15 dňovej zákonom stanovenej lehote a preto sa odvolací súd jeho odvolaním v merite veci zaoberal...

Pokiaľ sa týka posúdenia právneho postavenia spoločnosti E. SA, odvolací súd poukazuje na výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa práva uvedenej právnickej osoby v zmysle návrhu navrhovateľa obmedzuje, priamo do nich zasahuje výrokom, v ktorom uložil odporcovi povinnosť zdržať sa akýchkoľvek plnení v prospech uvedenej spoločnosti vyplývajúcich z poskytnutia bankových záruk, až do právoplatného skončenia sporu vo veci samej, účastníkom ktorého je navrhovateľ a uvedená výrokom súdu prvého stupňa dotknutá právnická osoba.

V takom prípade sa jedná o osobu oprávnenú na podanie odvolania v zmysle ust. § 206 O. s. p., i keď nie je navrhovateľom označená ako účastník konania.“

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia k jednotlivým dovolacím dôvodom uviedol:

«Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje z ust. § 237 písm. e/ a písm. f/ O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Občiansky súdny poriadok pripúšťa podľa vyššie citovaného ust. § 237 O. s. p. možnosť napadnúť dovolaním každé rozhodnutie odvolacieho súdu bez ohľadu na povahu predmetného konania len vtedy, ak trpí niektorou vadou vymenovanou v písm. a/ až písm. g/.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p. prihliada odvolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale z úradnej povinnosti zisťuje jej existenciu bez zreteľa na to, či dovolateľ existenciu vady tvrdil alebo netvrdil.

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal inak rozhodnúť iný orgán.

Podľa § 103 O. s. p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky konania možno charakterizovať ako podmienky (predpoklady), bez splnenia ktorých nemôže súd vo veci konať a rozhodovať vo veci samej. Ak podmienky konania nie sú splnené, musí vykonať opatrenia na odstránenie prekážok, ktoré bránia súdu vo veci konať, a ak to nie je možné, súd konanie zastaví. Prekážky, ktoré bránia súdu vo veci konať rozlišujeme na odstrániteľné alebo neodstrániteľné.

K neodstrániteľným prekážkam patria:

- nedostatok právomoci súdu (§ 7, § 8 O. s. p.)*
- prekážku rozhodnutej veci – res iudicata (§ 159 ods. 3 O. s. p.)*

Podľa ust. § 7 ods. 1 O. s. p., v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Navrhovateľ a spoločnosť E. S. A. uzatvorili 25. júla 2007 Zmluvu č. CTCB-O11 „Dodávka na kľúč tepelnej elektrárne na uhlie 370 MW“. V tejto Zmluve si zmluvné strany dohodli, že všetky spory medzi zmluvnými stranami budú riešiť arbitrážou v súlade s Arbitrážnym poriadkom medzinárodnej obchodnej komory. Navrhovateľ podal na Medzinárodnú obchodnú komoru v Paríži dňa 19. októbra 2012 žalobu vo veci samej.

Podľa ust. § 74 ods. 1 O. s. p., pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Podľa ust. § 102 ods. 1 O. s. p., ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz.

Návrh navrhovateľa na vydanie predbežného opatrenia došiel na súd prvého stupňa dňa 25. októbra 2012, teda po podaní žaloby žalobcom na arbitrážny súd – Medzinárodnú

obchodnú komoru v Paríži. Navrhovateľ teda podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia po začatí konania na rozhodcovskom súde.

Preto odvolací súd postupoval správne, keď v predmetnej veci vychádzal pri skúmaní právomoci slovenských súdov rozhodovať o návrhu navrhovateľa na vydanie predbežného opatrenia zo zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a správne aplikoval ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého rozhodcovskému konaniu neodporuje, ak účastník konania pred začatím rozhodcovského konania požaduje od súdu vydanie predbežného opatrenia a súd takéto opatrenie vydá.

Základnou podmienkou právomoci slovenských súdov rozhodnúť o predbežnom opatrení je, či už podľa zákona č. 244/2002 Z. z., ale aj Nariadenia Rady ES č. 44/2001 (Brusel I.), že konanie vo veci samej ešte v inom štáte nezačalo, t. j. že v inom štáte nebola podaná žaloba na súde alebo na rozhodcovskom orgáne.

V predmetnej veci takýto stav zistený nebol, naopak bolo zistené, čo navrhovateľ nikdy nespochybnil, že na arbitrážny súd – Medzinárodnú obchodnú komoru bola podaná žaloba vo veci samej pred podaním návrhu navrhovateľa na vydanie predbežného opatrenia. Preto od 19. októbra 2012, kedy bol podaný návrh vo veci samej na rozhodcovský orgán, stratili slovenské súdy právomoc vo veci konať, a to aj o návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Toto vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 ako aj § 22 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. podľa ktorého, ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli inak, môže rozhodcovský súd po začatí rozhodcovského konania na žiadosť účastníka rozhodcovského konania nariadiť predbežné opatrenie, ktoré považuje za nevyhnutné s ohľadom na predmet sporu. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že aj rozhodcovský súd môže poskytnúť účastníkovi rozhodcovského konania predbežným opatrením rýchlu a primeranú ochranu.

Dovolací súd k námietke dovolateľa týkajúcej sa postavenia spoločnosti EMPRESA uvádza, že podľa ust. § 76 ods. 2 O. s. p. predbežným opatrením možno nariadiť povinnosť niekomu inému než účastníkovi len vtedy, ak to možno od neho spravodlivo žiadať. To znamená, že povinnosť tretej osobe môže byť uložená iba „popri“ povinnosti uloženej účastníkovi konania, nie však samostatne.

Z uznesenia súdu prvého stupňa vyplýva, že uložil povinnosť odporcovi zdržať sa poskytovania akýchkoľvek plnení v prospech spoločnosti EMPRESA do právoplatného

skončenia konania v právnej veci navrhovateľov S., a. s. a I. Chile... proti odporcovi E. S. A. vedenej pred Medzinárodnou obchodnou komorou v Paríži. Takto nariadené predbežné opatrenie práva tretej osoby spoločnosti E. obmedzuje a priamo do nich zasahuje, keďže odporca mal povinnosť zdržať sa akýchkoľvek plnení v prospech uvedenej spoločnosti vyplývajúcich z poskytnutia bankových záruk.

Dovolací súd preto k námietke navrhovateľa neprihliadol, rovnako neprihliadol k námietke, že spoločnosť E. nebola účastníkom konania a preto nemohla podať odvolanie.

Dovolací súd je názoru, že ak je povinnosť uložená tretej osobe v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, je nesporné, a to bez zreteľa na to, či jej postavenie budeme kvalifikovať ako postavenie účastníka konania alebo zúčastnenej osoby, že môže v konaní uplatňovať všetky procesné práva, pokiaľ sa týkajú jej povinnosti, t. j. môže podať aj odvolanie.

Tento záver podporuje aj ustanovenie § 206 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne dovolací súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil právnym názorom odvolacieho súdu, že súd prvého stupňa nemal v predmetnej veci právomoc konať o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia po začatí konania na rozhodcovskom súde, a rozhodol správne, keď uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil, pretože nedostatok právomoci slovenských súdov konať o návrhu navrhovateľa je neodstrániteľnou prekážkou, pre ktorú nemôže konať.

Dovolací súd konštatoval, že v odvolacom konaní a ani v rozhodnutí odvolacieho súdu nedošlo k vadám uvádzaným dovolateľom, a ani k iným vadám uvedeným vust. § 237 O. s. p., pretože jedinou relevantnou vadou v danej veci by bola vada týkajúca sa právomoci slovenských súdov. Táto zistená nebola a preto sa dovolací súd námietkami dovolateľa nezaoberal.»

Takéto odôvodnenia uznesenia odvolacieho senátu krajského súdu, ako aj uznesenia dovolacieho senátu najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne, či dokonca zjavne svojvoľné a neprípustné, ako to vidí sťažovateľka. Úlohou ústavného súdu v konaní o sťažnosti nie je rozvíjať, prípadne potvrdzovať správnosť právnych záverov všeobecných

súdov. V súlade so sebaobmedzovaním vlastných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré sú rovnako povolané chrániť základné práva a slobody, ústavný súd konštatuje, že v napadnutom uznesení krajského súdu a ani v uznesení najvyššieho súdu nevzhladol žiadne skutočnosti, ktoré by mali alebo mohli mať za následok porušenie označených práv sťažovateľky. Napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj uznesenie najvyššieho súdu sú náležite odôvodnené, ich záverom nechýba predchádzajúca logická interpretácia príslušných právnych noriem a nemožno ich považovať za zjavne svojvoľné a arbitrárne.

Ústavný súd reagujúc na námietky sťažovateľky uvedené v sťažnosti týkajúce sa oprávnenia obchodnej spoločnosti E. S. A. podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu konštatuje, že podľa § 76 ods. 2 OSP predbežným opatrením možno uložiť povinnosť niekomu inému než účastníkovi len vtedy, ak to možno od neho spravodlivo žiadať. Túto inú osobu (v napadnutom uznesení krajského súdu označenú ako dotknutý účastník na strane odporcu) možno potom považovať za účastníka pre ten úsek konania, v ktorom sa rozhoduje o uložení povinnosti súčinnostného charakteru tejto osobe.

Základný komentár k Občianskemu súdnemu poriadku v tejto súvislosti vo vysvetlivkách k § 76 ods. 2 OSP uvádza a ústavný súd sa s jeho znením v plnej miere stotožňuje, že *«Tretej osobe („niekomu inému“ – odsek 2) bude v praxi možné uložiť len povinnosť podľa písm. d), e) a f) odseku 1 ustanovenia; príkladom môže byť predbežné opatrenie o povinnosti peňažného ústavu (banky a i.) nevykonať výplatu určitej peňažnej sumy; tak účastník, ako aj tretia osoba má právo podať odvolanie proti uzneseniu nariaďujúcemu predbežné opatrenie, ktorým sa jej ukladá povinnosť»*. (Bajcura, A. a kol. Občiansky súdny poriadok. I. diel. Komentár, Bratislava: Eurounion, 1999. s. 119). Tento výklad považuje ústavný súd za logický, keďže zachováva a ochraňuje práva všetkých osôb dotknutých predbežným opatrením.

Vo vzťahu k účastníctvu ústavný súd ešte poznamenáva, že podľa § 90 OSP účastníkmi konania sú navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje. V rámci procesných ustanovení upravujúcich inštitút predbežného

opatrenia Občiansky súdny poriadok v § 74 ods. 2 poslednej vete priamo vymedzuje okruh účastníkov tohto konania ustanovujúc: Účastníkmi konania sú tí, ktorí by nimi boli, keby išlo o vec samu. V danom prípade navrhovateľ sa vo veci samej pred arbitrážnym súdom proti obchodnej spoločnosti E. S. A. domáha určenia, že jej žiadosť o vyplatenie bankových záruk predstavuje porušenie zmluvy, a teda v konaní vo veci samej vystupuje obchodná spoločnosť E. S. A. jednoznačne ako účastník konania (odporca).

Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že aj keď o procesnom návrhu spoločnosti E. S. A. o vstupe do konania nebolo žiadnym spôsobom formálne rozhodnuté a v konaní pred prvostupňovým súdom nebola považovaná za účastníka konania, krajský súd ako odvolací súd ňou podaný opravný prostriedok v plnej miere rešpektoval a na jeho základe zrušil okresným súdom nariadené predbežné opatrenie, čím postupoval v súlade s § 74 ods. 2 a § 76 ods. 2 OSP v spojení s § 206 ods. OSP, čo bolo následne ako správny procesný postup potvrdené aj najvyšším súdom ako súdom dovolacím v jeho uznesení.

Podľa názoru ústavného súdu aj právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je zdôvodnený presvedčivo, a preto aj ústavný súd ho považuje za legitímny a dostačujúci.

Ústavný súd konštatuje, že je nepochybné, že povinnosťou najvyššieho súdu bolo v predmetnej veci skúmať, či sú splnené všetky zákonné podmienky pre prípustnosť dovolania sťažovateľky. Sťažovateľka, ktorá bola kvalifikovane zastúpená v konaní pred všeobecnými súdmi, vo svojej sťažnosti neuviedla žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že uznesenie najvyššieho súdu je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľky, tak ako to tvrdila vo svojej sťažnosti. Skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolanie sťažovateľky ako neprípustné a že pritom vyslovil právny názor (v spojení s právnym názorom vysloveným krajským súdom), s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa

označených článkov ústavy a dohovoru, preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky, vrátane návrhu na vydanie dočasného opatrenia nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013